

Bemærkninger til forslaget

Den udvidelse af NATO's ansvarsområde, som blev besluttet på NATO's topmøde i Madrid i juni i år, er – hvis den føres ud i livet – det mest vidtrækkende udenrigs- og sikkerhedspolitiske skridt, der er taget siden den kolde krigs ophør. Følgerne heraf er i bedste fald uoverskuelige, i værste fald kan de blive katastrofale.

Efter den kolde krigs afslutning så det ud til, at Europas sikkerhed og staternes tryghed skulle bero på en proces, der forenede det hidtil delte Europa til en helhed, baseret på afskaffelse af fjendebillede, nedrustning og godt naboskab. Sigtet var, at al truende adfærd ville forsvinde – også mellem Rusland og Ruslands nabolande. Der var enighed om, at Ruslands nabolande skulle kunne føle sig sikre, og at stabil fred kun kunne skabes sammen med det nye Rusland og ikke imod det.

I stedet har NATO nu valgt at satse sikkerheden på en videreførelse af blokpolitikken og en udvidelse af militærpagtens kompetenceområde med tre central-europæiske stater, hvoraf to grænser op til SNG. Denne politik var på ingen måde forudset, da den kolde krig sluttede i 1990-91. Den er så vidtrækkende og indebærer så mange risici – både for vort nærområde og for Europa som helhed – at befolkningen må høres, hvis den skal sættes i værk.

Tilhængerne af udvidelsen hævder, at den vil føre til øget stabilitet i Europa. De afviser, at den kan skabe ny og øget spænding, og mener endda, at den er vejen til venskab med Rusland, bl.a. gennem den særlige aftale mellem NATO og Rusland.

Modstanderne hævder, bl.a. med henvisning til den offentlige mening i det demokratiske Rusland, at udvidelsen er den lige vej til genoplivelse af fjendskabet mellem Rusland og det øvrige Europa, at den vil føre til internationale kriser og måske udløse en ny kold krig, og at aftalen mellem NATO og Rusland på ingen måde kan hindre dette.

Denne diskussion vil tage til, hvis det kommer så vidt, at et forslag om ratifikation af udvidelsen forelægges Folketinget. Men uanset om man er for eller imod udvidelsen, må man erkende, at der er tale om et yderst vidtrækkende skridt, og at resultatet er yderst usikkert – bortset fra, at vi ved, at risikoen for kriser i reglen øges af sådanne militære ubalancer, som efter al sandsynlighed vil opstå som følge af udvidelsen. Det er derfor væsentligt, at den danske befolkning selv kan give sin mening til kende herom gennem en folkeafstemning.

»Dette vil kunne ske ved at Folketingets samtykke efter Grundlovens paragraf 19 indhentes i lovform, der herefter ved særlig lov vil kunne undergives folkeafstemning jf. Grundlovens paragraf 42, stk. 6.«

Skriftlig fremsættelse

Villy Søvndal (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om folkeafstemning om NATO-udvidelse.

(Beslutningsforslag nr. B 3).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.